

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 13 października 2010 r.

DOLiS/DEC-1177/10

dot. DOLiS-440-369/10

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 23 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 23 ust. 4 pkt 2 oraz art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani KS, na udostępnienie jej danych osobowych na stronie internetowej www.xxx

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani KS, (dalej: Skarżąca) na udostępnienie jej danych osobowych na stronie internetowej www.xxx. Skarżąca wskazała, iż na stronie internetowej Spółka zamieściła jej dane osobowe w zakresie jej imienia, nazwiska, miejscowości zamieszkania, kodu pocztowego i ulicy, na dowód czego przesłała wydruk ze strony internetowej www.xxx

W toku postępowania administracyjnego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

- 1) Spółka pozyskała dane osobowe Skarżącej na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej w dniu 28 maja 2003 r. z X. Na podstawie ww. umowy X. przeniósł na Spółkę wierzytelności pieniężne wynikające z zawartej ze Skarżącą umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wobec czego Spółka pozyskała wierzytelność służącą X. wobec Skarżącej i w konsekwencji również jej dane osobowe;
- 2) Spółka opublikowała dane osobowe Skarżącej na stronie internetowej www.xxx w celu sprzedaży wierzytelności Skarżącej;
- 3) na stronie internetowej www.xxx Spółka ujawniła dane osobowe Skarżącej w zakresie: imię, nazwisko, adres w zakresie miasta i kodu oraz nazwy ulicy – bez numeru posesji;
- 4) Spółka nie jest biurem informacji gospodarczej, o którym mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2010, Nr 81, poz. 530).

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów powołanego aktu prawnego, podstawowym obowiązkiem każdego administratora jest przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie.

Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącej w celu dochodzenia roszczenia, które nabyła na podstawie umowy przelewu wierzytelności. W świetle art. 509 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.) wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelności na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 ww. przepisu). Przetwarzanie przez Spółkę danych osobowych Skarżącej znajduje zatem prawne uzasadnienie w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy, który stanowi, iż przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne do wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. W myśl art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy za prawnie usprawiedliwiony cel, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, uważa się w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Rozstrzygającym wątpliwości dotyczące legalności przetwarzania danych w związku z cesją wierzytelności, jest wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 czerwca 2005 r. (sygn. Akt I OPS 2/2005), z którego wynika, że można

przekazywać firmom windykacyjnym dane dłużników bez ich zgody, jednakże trzeba wyważać między ochroną ich praw i wolności obywatelskich oraz prywatnością, a interesami wierzycieli.

Udostępnienie przez Spółkę danych osobowych Skarżącej poprzez ich opublikowanie na stronie internetowej www.xxx znajduje prawne uzasadnienie w ww. art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. W świetle ww. przepisu należy wyróżnić następujące elementy, które determinują dokonanie oceny co do jego zastosowania w konkretnej sytuacji związanej z przetwarzaniem danych osobowych: 1) istnienie prawnie usprawiedliwionego celu realizowanego przez administratorów danych albo odbiorców danych, 2) przetwarzanie danych jest niezbędne dla wypełnienia celów, o których mowa w pkt 1, 3) przetwarzanie danych nie naruszy praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Mając na uwadze ww. przesłankę dotyczącą interesu prawnego administratora danych podkreślić należy, że w świetle art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy ma to być interes prawnie usprawiedliwiony, a zatem taki, który znajduje uzasadnienie w konkretnych przepisach prawa. Uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy na art. 66 Kc, który stanowi, iż oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. W przypadku oświadczenia woli zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności bezsporne jest, że wierzytelność tę należy skonkretyzować. Spółka oferując do sprzedaży wierzytelność ujawniła dane osobowe Skarżącej w zakresie imienia, nazwiska i miejscowości z podaniem nazwy i kodu ulicy bez numeru posesji, a więc ujawniła tylko takie dane osobowe Skarżącej, które są niezbędne do skonkretyzowania wierzytelności w celu jej sprzedaży. Wskazać zatem należy, iż udostępnienie takie jest zgodne z dyspozycją zawartą w art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy, zgodnie z którym administrator danych przetwarzający dane powinien dołożyć szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności jest obowiązany zapewnić, aby dane te były merytorycznie poprawne i adekwatne w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane. Adekwatność danych w stosunku do celu ich przetwarzania powinna być rozumiana jako równowaga pomiędzy uprawnieniem osoby do dysponowania swymi danymi a interesem administratora danych. Równowaga będzie zachowana, jeżeli administrator przetwarza dane tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne do wypełnienia celu, w jakim dane są przez niego przetwarzane. Zatem wskazać należy, iż w niniejszej sprawie udostępniono dane osobowe Skarżącej w zakresie niezbędnym do oznaczenia (zidentyfikowania) wierzytelności przeznaczonej przez Spółkę do publicznej sprzedaży, a więc w zakresie niezbędnym do realizacji celu, dla którego dane udostępniono.

Ponadto, przetwarzanie, a w tym udostępnienie przez Spółkę na stronie internetowej danych osobowych Skarżącej nie może być oceniane jako naruszające jej prawa i wolności. Skarżąca jako dłużnik musi liczyć się z tym, że popadając w zwłokę w spełnieniu zobowiązania jej prawo do prywatności może zostać ograniczone ze względu na dochodzenie przez wierzyciela należnych kwot. W przeciwnym wypadku mogłoby dojść do sytuacji, w której dłużnik, powołując się na prawo do ochrony

danych osobowych, skutecznie uchyliłby się od spoczywającego na nim obowiązku spełnienia świadczenia i sytuacja taka ograniczałaby prawo wierzyciela do uzyskania należnej zapłaty.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie udostępnienie na stronie internetowej danych osobowych Skarżącej w zakresie imienia, nazwiska, miejscowości, kodu oraz nazwy ulicy jest uzasadnione prawnie usprawiedliwionym celem administratora danych, przez który rozumieć należy podejmowanie działań zmierzających do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności; dokonane zostało w zakresie niezbędnym do osiągnięcia tego celu i jako takie nie narusza praw i wolności Skarżącej.

Natomiast ocena, czy Skarżąca słusznie została uznana za dłużnika Spółki nie należy do kompetencji Generalnego Inspektora, gdyż nie jest on upoważniony do oceny czy roszczenie o zapłatę Spółki jest zasadne. Jedynym podmiotem, który mógłby wypowiedzieć się w tej kwestii oraz wydać wiążące rozstrzygnięcie jest sąd powszechny, gdyż kwestia dotycząca dochodzenia roszczeń od Skarżącej, wynikających z wierzytelności względem Spółki należy do stosunków z zakresu prawa cywilnego, do których rozpoznawania, na podstawie art. 2 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43 poz. 296 z późn. zm.), powołane są sądy powszechne, o ile sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych, oraz Sąd Najwyższy. Ponadto w wyroku z dnia 30 listopada 2004 r. (sygn. akt II SA/Wa 1333/04) Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, iż „Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest uprawniony do dokonania oceny stosunku cywilnoprawnego i wykładni przepisów prawa cywilnego dla potrzeb sprawy administracyjnej. Orzeczenie, co do ważności umowy przelewu (...) nie należy do organu administracyjnego”. Jednocześnie wskazać należy, iż fakt podnoszony przez Skarżącą, iż roszczenia te uległy przedawnieniu, nie oznacza, że wierzytelność wygasła.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).